

kapitola 2

Bruno strašně rád jezdil v Baronově starém citroënu DS, který byl vyroben dřív, než se on sám narodil. Líbilo se mu, jak se auto v zatáčkách jen lehounce naklání a že pořád vypadá jako nejmodernější vůz všech dob. Mnohokrát vyslechl, jak ho Baron vychvaluje – že to je první auto s diskovými brzdami a hydraulickým pérováním a má další úžasné věci, které si už nepamatoval. Ale Baron se postaral, že jednu věc zapomenout nemohl: tohle auto zachránilo život Baronovu hrdinovi, generálu Charlesu de Gaullovi, jehož zásadně nenazýval prezident, ale *le Général*. V šedesátých letech, kdy se ho pokusila opakovaně zabít organizace OAS armádních a koloniálních spiklenců, kteří chtěli zachovat Alžírsko francouzské, prostřelili spiklenci jeho citroënu DS pneumatiky, ale auto přesto dokázalo plnou rychlostí ujet.

„Věděl jsi, že jsem tohle auto koupil od Ponse?“ zeptal se Baron. Ve světle reflektorů se rychle míhaly stromy hustě rostoucí po obou stranách silnice. Bylo hodinu před rozedněním; přivstali si, aby dorazili do Ste Alvère dřív, než se otevře tržnice.

„Musí to být už dvacet let, možná i déle. Krátce potom, co ho opustila žena. Koupil jsem ho levně. Dneska stojí na aukcích veteránů přes sto tisíc.“

„Stejně ho nikdy neprodáš,“ řekl Bruno. „Nepřežil bys to. Ale to mi pověz – jak to, že mu utekla žena?“

„Slyšel jsem, že ji bil. Pocházela z jihu, odněkud od Carcassonne. Učila tady na střední škole. Krasavice, blondýna s takovou tou zlatavou pleť, co občas mají holky z jižních Pyrenejí. Tou dobou jsem žil v Paříži, a když jsem se sem jedno léto přestěhoval, už chodila s Ponsem. Jmenovala se Olivia.“

„Žártil jsi?“

„To víš, že jo,“ zasmál se Baron. „Ale pak se situace změnila. Věrnost nebyla Ponsovou silnou stránkou. Nějakou dobu mu to trpěla, ale pak mu to začala oplácet. Já byl mezi těmi šťastlivci taky. Ale nebyl jsem sám. Když se to k Ponsovi doneslo, byl s manželstvím konec.“

„A jak dopadla finančně?“

„Pomohl jsem jí sehnat dobrého právníka. Dopadla dobře. Pons nebyl lakomý, aspoň když šlo o jeho kluka. Ale vím, že si stěžoval, že se s ním kluk nikdy nechce setkat. Že ho Olivia proti němu poštvála.“

„Věděl Guillaume, že jste měl něco s jeho matkou?“

„Pochybuju. Jsem si jistý, že ani Pons o nás dvou nic nevěděl. Vždycky jsme byli opatrní. Když utekla do Paříže, byl jsem už ženatý.“

„Proč se nerozvedla dřív?“

Baron pokrčil rameny. „Tenkrát nebyl rozvod tak jednoduchý, zvláště když měla žena děti. A když s klukem utekla do Paříže, bylo to ještě obtížnější. Pons tvrdil, že ho opustila, ale advokát jí zařídil slušné majetkové vyrovnání.“

„Co se stalo potom?“

„Nějakou dobu učila. Pak dělala manažerku v jednom dobrém hotelu poblíž *Opéry* a nakonec si otevřela vlastní restauraci. Trochu jsem jí pomáhal, ale restaurace nikdy moc neprosperovala. Pak jí našli rakovinu prsu a všechno dostalo rychlý spád. Chlapec vyrazil s baťohem na vandr do Asie a už se ani nestihl vrátit včas na pohřeb.“

Pár minut před sedmou byli na místě. Bruno vystoupil z vyhřátého vozu, a když si natahoval starý vojenský plášť, zachvěl se zimou. Pohlédl k obzoru, jestli neuvidí na východě první paprsky rozbřesku, ale slunce ještě nevyšlo. Ze zadního sedadla sebral batůžek, v němž měl svůj skromný úlovek lanýžů, zatím jen druhořadou odrůdu *brumale*. Ten skutečný poklad, černý dýmánek, *melanosporum*, se bude prodávat až v prosinci. A ty nejlepší exempláře, lanýže, za které mohl dostat tisíc eur za kilogram, ty se zřídkakdy prodávaly dříve než v lednu.

Bruno na svém pozemku zasadil alej bílých dubů krátce potom, co přijel do St Denis. Věděl, že potrvá pár let, než sklídí pořádnou úrodu. Tohle ráno našel šest malých kousků *brumale* různých tvarů a velikostí, tři pod jeho vlastními stromy a tři při průzkumu lesa za domem. Dohromady vážily něco přes dvacet deka. Největší z nich byl o málo větší než golfový míček. Když bude mít štěstí, dostane za ně sto eur, podle toho jaká bude konkurence. Strčil nos do batůžku a nasál pronikavou, zemitou vůni. Zabalil hromádku lanýžů do novín a balíček strčil do kapsy: když budou v teple, budou líp vonět.

Dva nejlepší exempláře *brumale* nechal doma naložené v olivovém oleji. Ty použije sám. Normálně by se nenamáhal nosit lanýže na trh dřív než v prosinci, ale Baron mu vyřídil, že s ním chce mluvit Hercule a Bruno byl Herculeovi za mnohé zavázaný.

Když Bruno kdysi poprvé uviděl poletovat mušku pod jedním ze svých stromů, což signalizovalo přítomnost lanýžů, řekl si, že úsilí investované do jejich pěstování by se v budoucnu mohlo vyplatit. Baron ho tedy seznámil s jedním ze svých starých přátel z armády z doby alžírské války, Herculem Vendotem. Ten žil poblíž Ste Alvère, městečka, které pro lanýže znamenalo co Château Pétrus pro víno. Hercule pak Bruna navštívil, dobře s ním poobědval a poradil mu, kam které stromy vysadit. Každý rok pak přijížděl znova, pojedl a pak rozhrnoval listí pod Brunovými doubkami, aby viděl, jestli se tam už nerojí mušky. Oba muži si navzájem sdělili vzpomínky na válku, vzájemně pochválili jeden druhému psa a stali se přáteli.

Před třemi lety si Hercule všiml prvních známek *terre brûlée* kolem Brunových doubků, prstence jako by spálené černé země. Bruno se dočkal vlastních lanýžů, první rok za ně dostal dvě stě eur a další rok o něco méně než sto. Doufal, že letos bude úroda mnohem lepší a že tenhle příjem, o němž finanční úřad nebude mít ponětí, bude už pravidelný.

Trh oficiálně začínal v osm hodin, když se otevřely dveře do prosklené budovy, kterou nechali místní radní postavit vedle hřbitova. Teď k tržnici patřil i internetový obchod, ale Hercule poučil Bruna, že skutečný obchod probíhá dřív, než se dveře tržnice otevrou, že většina obchodů je – tak jako odedávna – uzavírána na ulici před budovou, kde muži v ošoupaných pláštích s trpělivě čekajícími psy u nohou

nenápadně vyndávají z kapes lanýže zabalené v novinách. Pár jich tam stálo už teď, nenápadně mrkali na své sousedy opodál a dumali, jaké poklady mají v kapse. Brunově profesionálnímu zraku připadali krajně podezřelí, jako sbírka voyeurů, kteří sbírají odvahu, aby mohli tajně nahlížet okénky do koupelen. Nepřipadalo mu důstojné se k nim připojit. Plánoval, že svoje lanýže prodá až na trhu.

Baron zamířil po pár schodech na terasu kavárničky naproti kostelu. Okna byla zapocená, a když Baron otevřel dveře, ven vyhrkla směsice hlasů a Bruno uviděl třicet čtyřicet mužů se psy namačkaných v místnosti velké tak pro polovinu tohoto počtu. Désirée, jediná přítomná žena, markovala jednu objednávku za druhou a zatímco její manžel obsluhoval espresso, roznášela croissanty a obložené chleby.

Hercule popíjel kávu na rohu baru, a jakmile je zahlédl, ukazoval Désirée, že chce další dvě kávy. Hercule byl vysoký chlap, jehož záda se začínala maličko sklánět, jak mu přibývala léta po sedmdesátce. Měl bystré modré oči a zpod baretu, který vždycky nosil, mu vykukoval pramen šedivých vlasů. Husté šedivé vousy byly uprostřed hnědé od gauloisek, které kouřil. Jeho postarší voříšek a legendární hledač lanýžů Pom-Pom natáhl hlavu, aby očichal Brunovy nohavice, kde zachytil pach Brunova psa Gigiho. Všichni tři muži si potřásli rukama a usadili se u pultu, na který servírka postavila tři hrnky kávy, tři croissanty a tři velké koňaky. Jako když za rozbřesku odcházeli na lov – koňak byl rituál.

„*Salut*, Bruno, tak ukaž, cos přinesl?“

Skryt Baronem a Herculem před zraky ostatních Bruno vyndal balíček a pootevřel ho tak, aby jenom Hercule uviděl obsah. Baret se sklonil a i v hluku místnosti Bruno zaslechl, jak si Hercule hlasitě přičichl.

„Na *brumale* voní dobře. Moje ještě nejsou a ceny jdou stejně až do Vánoc nahoru... Máš asi čtvrt kila. Víím, kdo by je mohl koupit, ale snídaně má přednost.“ Převrátil do sebe koňak a objednal další tři do hrnků kávy na pultě.

O půl hodiny později byli na hřbitově, kde na ně čekal *renifleur*, jeden z nákupčích, který obstarával zboží pro skupinu restaurací v Bordeaux. Muž vyndal malé váhy a Bruno s potěšením přijal šest

dvacetieurových bankovek. Nabídl jednu Herculovi za zprostředkování, ale ten jen mávl rukou.

„Potřebuju s vámi mluvit,“ řekl, „ale zajděme nejdřív na trh, abychom se tam ukázali.“

Před dveřmi tržnice postával hlouček lidí a Bruno mezi nimi poznal městského policistu Nicca, svůj protějšek v Ste Alvère, muže o řadu let staršího a pomalu se chystajícího do důchodu. Nicco představil Bruna a Barona starostovi Ste Alvère, podnikavému muži, který dal do chodu internetový prodej lanýžů a z Evropské unie dostal dotaci na pilotní projekt přeměnu Ste Alvère v městečko čerpající energii z alternativních zdrojů.

Těsně před osmou se objevil obtloustlý muž s klíčem v ruce. To byl Didier, ředitel tržnice. Při pohledu na starostu se dal téměř do kluasu a s podlézavým úsměvem spěšně odemkl dveře do velké místnosti s řadou stolů pokrytých bílým plátnem. Naleštěná digitální váha stála na čestném místě vedle počítače, který řídil internetový trh. Tři kamery snímaly, co se v místnosti děje. A na stolku v rohu stál prvotřídní mikroskop, aby vyřešil možné spory o kvalitě zboží.

„Je to směšné,“ zašeptal Hercule Brunovi do ucha. „Všechny skutečné obchody se dál odehrávají venku mezi lidmi, kteří se navzájem už léta znají a nepotřebují žádné super přístroje, aby poznali, co kupují. Uvidíš, že ten *renifleur* se tady ani neukáže. Večer bude ještě jedna aukce pro zboží, které se neprodalo, ale na té něco smrdí.“

Hercule se prošel kolem stolů, kde prodávající vyložili v košíčcích zboží. Párkrát se k nim sklonil a přičichl, ale vždycky se přesunul dál. Když se sklonil potřetí, otočil se na Bruna.

„Přičichni si k tomuhle. Je to dobré zboží, možná dokonce lepší než to tvoje.“ Otočil se k prodávajícímu zády a Brunovi pošeptal: „Chce padesát eur za deset deka. Tys dostal víc a nemusel jsi platit poplatek tržišti.“

Hercule zatahal Bruna za rukáv a kývl hlavou na Barona, aby je následoval ven. Zamířili do kopce kolem věže zříceného hradu, jehož zdivo bylo po intenzivním čištění neuvěřitelně světlé, a čerstvě ošetřený okolní trávník vypadal až neskutečně malebně. Herculův pes se zastavil, aby zdvihl zadní nožičku na rozvalené kameny a starý pán je rychlým krokem vedl vzhůru ke svému domu.

Pokaždé, když Bruno navštívil Herculův dům, vždycky ho znova udivilo, jak ten evidentně vzdělaný a sečtělý muž dokáže chováním a oblečením předstírat, že je obyčejný venkovský balík. Stěny byly plné polic s knihami. Podle toho, jak byly různě nastrkány do přeplněných polic a koukaly z nich lístky s poznámkami a záložky, bylo zřejmé, že je někdo neustále používá. Mezi policemi visely obrázky a závěsy popsané kaligrafickými znaky. Bruno je pochopitelně nedokázal číst a nebýt toho, že mu Hercule vysvětlil, jaký je rozdíl mezi vietnamskými, khmerskými, thajskými, laoskými a čínskými znaky, nedokázal by ani poznat odkud pocházejí.

Nábytek byl starý, těžký a pohodlný, z tmavého tvrdého dřeva, a jak se Bruno dozvěděl, pocházel z Vietnamu. Před oknem stál ohromný psací stůl pokrytý novinovými výstřižky, uprostřed byl laptop a za ním zarámované fotografie ženy asijské rasy a dítěte a obrázky několika francouzských vojáků v uniformách z koloniální éry. Baron přešel ke stolu, vzal do ruky jednu z fotografií a natočil ji k oknu.

„Bab el-Oued v době, kdy ještě měli rádi francouzskou armádu. Tenhle roh u hřbitova St Eugène poznávám,“ řekl Baron a Bruno mu nakoukl přes rameno. „Tady vpravo je sám generál Massu, takže to musí být z padesátého sedmého, když velel operacím v Alžíru... Netušil jsem, že jsi Massuho znal tak dobře.“ Odložil obrázek a zadíval se na starého přítele. „O něčem jsi s námi chtěl mluvit. Tak spust.“

„Nevím, jestli mi můžete nějak pomoci, ale musím to už někomu říct.“ Hercule poklekl před krbem, zapálil zmuchlané noviny pod připravenými třískami a chvíli pozoroval, jak se oheň rozhořívá.

„Dáte si něco k pití? Kávu?“ Bruno s Baronem zavrtěli hlavou. „Jde o ten náš trh. Děje se tam něco moc divného. Jeden známý *renifleur*, ne ten, se kterým jsme se viděli, mi řekl, že pár jeho velkých zákazníků v Paříži mu tvrdilo, že jsme je napálili a dodali jim *sinensis*, laciné čínské černé lanýže. Všichni svorně došli k závěru, že v jejich dodávce drobných lanýžů, ze kterých dělají olej a omáčku, bylo přimícháno tohle čínské svinstvo.“

„Už si oficiálně stěžovali?“

„To velké hotely dělají jen velice nerady. Mohlo by to poškodit jejich pověst. Jsou to ale zákazníci, kteří platí tisíc nebo i patnáct set

eur za dobré périgordské černé lanýže. A jestli zjistí, že je podvádíme, přestanou u nás nakupovat.“

„Už jsi o tom s někým mluvil?“ zeptal se Bruno.

„Řekl jsem to Didierovi, vedoucímu tržnice. Když mi řekl, že jsem se zbláznil, šel jsem za starostou. Jenomže ten utratil spoustu peněz za tržnici a nové vybavení, které by mělo zajistit, aby se nic takovéhohle nemohlo stát. Takže mě odbyl. A Nicco? Ten už je jednou nohou v důchodu a nechtěl nic slyšet... Takže jsem si vzpomněl na tebe, Bruno. Ty se v lanýžích vyznáš a víš, jak jsou pro tuhle oblast důležité.“

„A jak by se sem čínské lanýže dostaly?“

„Přímo z *treizième* v Paříži. Kolem Place d'Italie je největší čínské město v Evropě. Lanýže tam dorazí z Číny a my jsme další zastávka. Dá se na tom vydělat spousta peněz, ale nakonec to Ste Alvère zruinuje. Pojďte, ukážu vám, o co jde.“

Hercule odběhl do kuchyně a vrátil se s tákem, na němž leželo dřevěné prkénko na krájení sýrů se čtvrtkou Brie de Meaux, několika plátky bagety a třemi lahvičkami, v nichž byly černé hrušky zalité olejem.

„Chci, abyste něco ochutnali,“ řekl Hercule, položil ták na stůl a Bruna ovanula pronikavá vůně. „Před pár dny jsem rozřízl vodorovně tohle brie a dovnitř vložil tři plátky lanýže. Teď jsem je vyndal, ale sýr by měl krásně vonět.“

Namazal tři tenké plátky brie na tři plátky bagety a každému z hostů podal jeden.

„Báječné,“ řekl Bruno. Aromatický šťavnatý sýr měl náhle celou řadu nových příchutí, jako kdyby... Bruno přemýšlel, jak tu úžasnou chuť popsat. Pak ho napadlo: kdyby existovala Nobelova cena pro vůně, tahle by ji obdržela.

„Voní jako *poule de luxe*,“ poznamenal Baron a Bruna napadlo, čím to může být, že lanýže vzbuzují v mužích erotické představy. Na něj působily také tak.

Hercule teď obrátil pozornost hostů na lahvičky. „Tahle první je jak má být – olivový olej s jedním z mých černých lanýžů z loňska.“ Nechal jim přičichnout. „A teď přivoňte k téhle. Čínský lanýž v tom samém oleji. Poznáváte ten rozdíl?“

Bruno ano. Vůně měla kyselý podtón. Jako když se špatná země změní na slunci v prach. A ještě tam byla další pachuč, téměř jako od benzínu.

„A teď ochutnejte tohle. To je z lanýžů, co dostali v Paříži. Je to převážně čínský lanýž s trochou našich, aby to vylepšilo chuť.“

Tentokrát Bruno vnímal nejdřív vůni černého périgorského lanýže, ale ta jako by se vzápětí vytratila. Byla tam vůně lesa, tak jako u pravého zboží, ale jako by jeho vegetace voněla nějak příliš ostře a nepříjemně.

„Ze začátku je OK, ale po chvílce jsou i moje *brumale* lepší,“ řekl. „Máš nějaký tip, kdo za tím je?“

Hercule pokrčil rameny. „Musí to být nějaký stálý dodavatel. Někdo, koho známe a komu důvěřujeme. V téhle branži trvá dlouho, než se někdo cizí zavede.“

„Kdyby tě starosta poslechl – co by mohl udělat?“ zeptal se Bruno.

„Trvalá kontrola všeho zboží, které odsud odchází. Nemůže být náhoda, že se podvod objevil, jakmile se zavedlo obchodování přes internet. Lidi si to přes internet objednají a dostanou lanýže ve vakuovaných balíčcích. Jenomže kdyby se mělo všechno zboží kontrolovat, vyžadovalo by to čas, další zaměstnance a peníze.“

„A ty darebáky by stejně nechytili,“ poznamenal Baron zamyšleně.

„Myslím, že jde o něco mnohem závažnějšího, než se zdá,“ pokračoval Hercule. „Není to nějaký bezvýznamný čínský obchodník, který nás chce převést. A pokud ano, tak je to jenom test, jestli by to nešlo dělat ve velkém a vydělat opravdové prachy.“

„Myslíš, že za tím může být organizovaný zločin?“ zeptal se Bruno.

„V loňském roce se ve Francii sklidilo padesát tun lanýžů, které se prodávaly za sedm set až patnáct set eur za kilo. To je obchod s obratem padesát milionů eur – dost na to, aby vzbudil zájem pár velkých hráčů. Čína nakoupila périgorské lanýže za víc než pět milionů eur. Ještě před třemi léty nekoupila nic. Je to jako s koňakem: co je vzácné a drahé, to nové boháče v Číně přitahuje. Takže když přidáte do čínských laciných lanýžů trochu našich dobrých a prodáte to, jako by byly z Francie, Číňani na tom pěkně vydělají. Ale nebude trvat dlouho a přijde se na to a vypukne skandál a náš trh se zhroutí... Před sto lety jsme tady ve Francii produkovali sedm set tun lanýžů ročně – většinou z plantáží,

jak se lidi naučili naočkovat mladé stromky sporami houby. Pak začala první světová válka a obchod se zhroutil. Tenkrát se lanýže konzumovaly v neuvěřitelném množství. Slyšeli jste někdy o slavném Escoffierově receptu na *Salade Jockey-Club*? Připravuje se z rovných dílů kuřecího masa, chřestu a lanýžů. To by si dneska nikdo nemohl dovolit. Ale teď, když v Navalenu ten Španěl Arotzarena založil plantáže a sklídlil deset a dvacet tun lanýžů ročně, začínají se zakládat nové plantáže i u nás.“

„Vzpomínám si, že Pons založil před pár lety plantáž tady někde poblíž,“ ozval se Baron. „Jenomže pak začaly ty soudy kvůli jeho pile, potřeboval rychle peníze, tak stromy pokácel, rozřezal a přišel o spoustu peněz.“

„Zřejmě se mu už daří líp, protože založil novou plantáž,“ řekl Hercule. „A není jediný. Proto starosta postavil tu novou tržnici. Nové plantáže mohou produkovat dvě stě kilo lanýžů na hektar, což vynese mnohem víc než osm set eur, které dostanete z jednoho hektaru za pšenici. Je to perspektivní produkce pro tuhle oblast – pokud se nenechá podvodníky zruinovat.“

„Co by se stalo, kdyby si některý z těch pařížských hotelů formálně stěžoval?“ zeptal se Bruno.

„Pak by se tím starosta určitě zabýval. Pokud byste mi byli ochotni pomoci, stálo by za to s ním promluvit. I když si myslí, že já jsem starý blázen.“

„To by se žádný správný Francouz neodvážil,“ řekl Baron s pohledem upřeným za psací stůl, kde visela Herculova medaile *Croix de Guerre* a na čestném místě nad ní citace zásluh, za něž získal nejvyšší francouzské vyznamenání *Légion d'Honneur*.

„Mám plán,“ řekl Hercule. „Řeknu starostovi, že pokud nechce v téhle chvíli volat policii, tak by si měl alespoň vyžádat externí posudek na zabezpečení trhu. A navrhnu mu, ať o to požádá tebe, Bruno, protože se v lanýžích vyznáš, jsi nezávislý, Ste Alvère je mimo tvou jurisdikci a máš zájem, aby trh fungoval. Jsi pro to prostě ideální.“

„Ale abys prosadil, měl bys mít v ruce nějakou oficiální stížnost. Jeden z těch významných zákazníků by měl o to vyšetřování požádat,“ řekl Bruno. „To by měl zařídit tvůj *renifleur*. Až budeš dopis mít, zajdi s ním za vaším starostou a navrhni mu, ať požádá mého starostu, aby mě na to vyšetřování uvolnil.“

„Proklepni si Didiera, vedoucího tržnice,“ řekl Hercule. „Tomu chlapovi nevěřím ani slovo.“

„Připadá mi jako pečlivka,“ řekl Bruno, když si vybavil postavu, která snaživě příklusala otevřít dveře tržnice, před nimiž netrpělivě čekal starosta. „Jak by se čínské lanýže přes něj dostaly?“

„Uspěchali ten internetový prodej,“ řekl Hercule. „A Didier není zvlášť schopný. Měl na starosti plantáže, co zasadil Pons. A tu práci dostal jen díky tomu, že jeho manželka je Ponsovou sestřenicí. Jenomže Pons musel stromy pokácet, aby získal hotovost a Didier byl bez práce. Pak postavili novou tržnici a světili ji jemu. Manžel jeho sestry je příbuzný starostovy manželky.“

Bruno přikývl. Příbuzenské vazby – takhle to tady chodilo. A jinde nejspíš taky. O podpoře svého starosty neměl pochyb: když pomůže Ste Alvère, pomůže tím své kandidatuře na příštího předsedu *Conseil Régional*.

„A teď obraťme list,“ řekl Hercule. „Letos je řada na mně, abych byl hostitelem při lovu. Kdy máš Bruno nejbližší volno?“

„Ve čtvrtek.“

„Tuhle zimu mám chuť na vysokou a sezóna už běží. Máme tu v revíru srnčí a taky tvoje milované sluky.“

„Budu se k vám muset přidat později, řekněme kolem desáté. Starosta mi nepřiklepnul peníze na novou policejní dodávku, takže musím nejdřív na technickou kontrolu.“

„Takže jsme domluveni: čtvrtek v deset. Vyrazím ráno nejdřív sám a porozhlídnu se kolem. Můžeme se sejít na tom nejvzdálenějším posedu na cestě, co odbočuje ze silnice na Paunat.“

Baron se vrátil ke stolu a vzal do ruky fotografii Bab el-Oued.

„Pověz mi něco o tom místě,“ požádal Bruno Hercula. „Kde to je?“

„Je to předměstí Alžíru, kde bydleli *pieds-noirs* než jsme prohráli válku a oni utekli do Francie. Byli to francouzští usedlíci – ti chudší –, ale chtěli, aby Alžírsko zůstalo francouzské. Když se de Gaulle rozhodl z Alžírsko stáhnout, Bab el-Oued se stalo baštou OAS. Tak jako zbytek armády i já jsem tam měl pár velice vstřícných přítelkyň.“ Baron mlčky zíral do ohně.

„Tohle všechno se odehrálo dřív, než jsem se narodil,“ poznamenal Bruno, jenž zhruba věděl, jak konflikt v Alžírsku probíhal. „Ale

kdykoliv jedu v Baronově citroěnu, vždycky mi vykládá, jak to auto zachránilo de Gaullovi život, když se ho OAS pokusila zavraždit.“

„Nejenom že se jim málem podařilo de Gaulla zabít,“ pokračoval Hercule, „ale málem se jim v jedenašedesátém podařil vojenský převrat. Měli na své straně půlku armády, obsadili Alžír a vypukla panika, že pošlou výsadkáře na Paříž. De Gaulle nařídil letectvu, aby patrolovalo nad pobřežím Středoziemního moře a sestřelilo každé transportní letadlo mířící na sever... Baron byl jeden z mála, kdo se v jeho jednotce k OAS nepřidal.“

„Mohli byste být přáteli, kdyby to byl udělal?“

„Vyloučeno,“ řekl Hercule. „Zastřelil bych ho jako psa.“